החייט מגלוסטר

כתבה וציירה

ביאטריקס פוטר

בזמנים של חרבות ופאות נוכריות, וקרינולינות של נשים וצווארונים מקורזלים של גברים, של חזיות מקטיפה וטאפטה, חי חייט בעיר גלוסטר.
הוא ישב מול החלון של חנות קטנה ברחוב השערים, על השולחן וברגליים שלובות, מבוקר ועד חושך.
כל עוד האור איפשר הוא תפר ותפר וגזר בדי פומפדור וסטין ועוד חומרים בעלי שמות מוזרים, ויקרים מאוד בזמנו של החייט מגלוסטר.

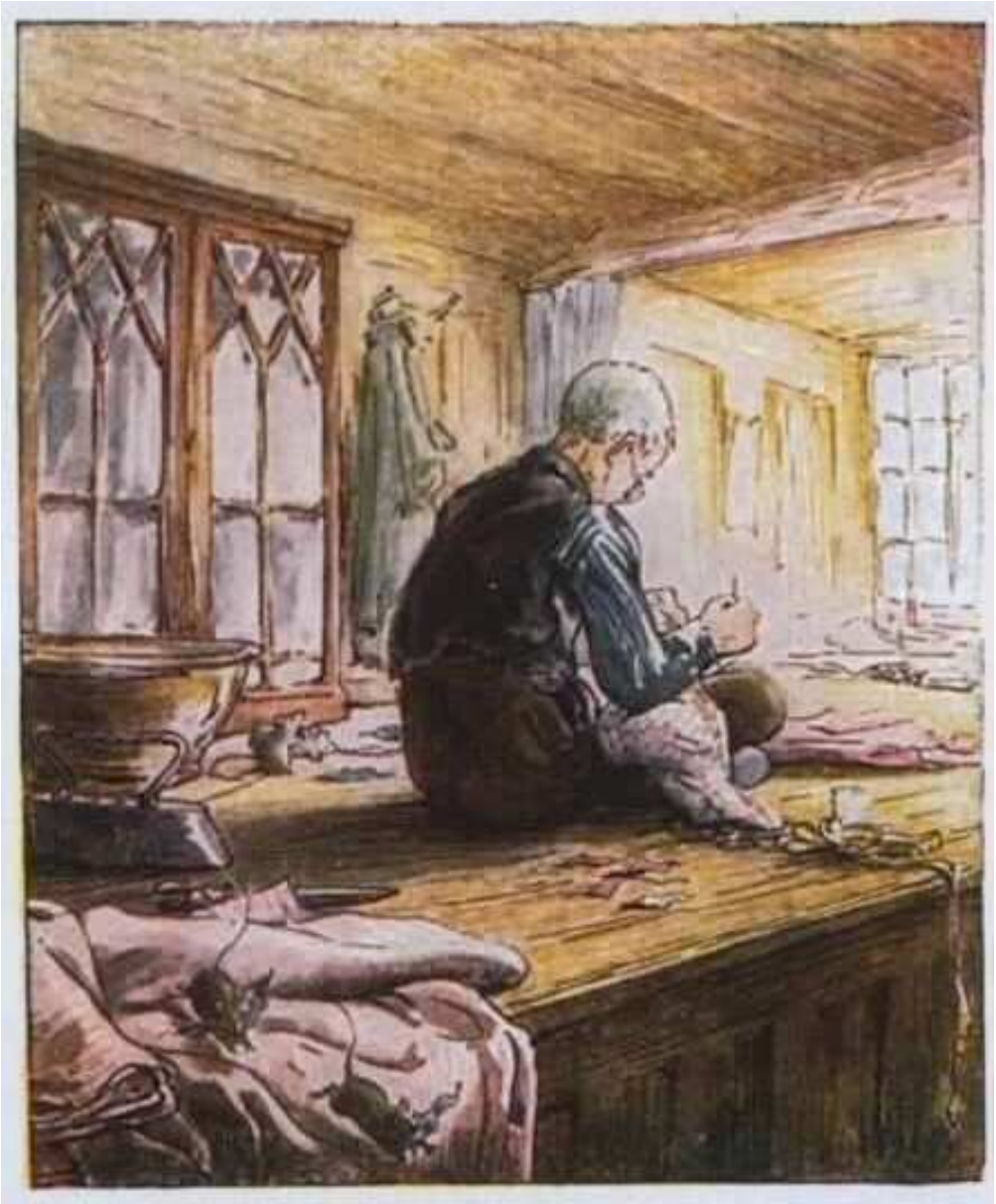

אך למרות שהוא תפר בדי משי יקרים לשכניו, בעצמו היה עני ביותר – אדם נמוך קומה, ממושקף, עם פנים חרושים בקמטים ואצבעות מעוקמות מגיל, ובבגד מלא קרעים. הוא גזר את הבדים היקרים בחסכון רב ורק פיסות בד קטנות נותרות מונחות היו על השולחן – "קטנות מדי לכל דבר, פרט אולי לחזיות לעכברים" נהג לאומר. יום אחד, סמוך לחג המולד, החייט התחיל לתפור מעיל.

מעיל ממשי בצבע דובדבן, מקושט בפרחי שושנים וורדים וחזייה בהירה מסטין, עם גימור בקטיפה ותחרה – עבור ראש העיר גלוסטר.

החייט עבד ועבד, ותוך כדי כך דיבר אל עצמו. הוא מדד את המשי, סיבב אותו הנה והנה וגזר את הצורה הדרושה עם המספריים. השולחן היה מכוסה בפיסות בד אדומות.
"אין יותר רוחב, הכל גזור, אין כל רוחב, רק לרדיד או למטפחת ראש לעכברים. לעכברים!" אמר החייט מגלוסטר.
פתיתי שלג הופיעו כבר בחלון וחושך בא לחדר הקטן. החייט סיים את עבודתו. המשי והסטין מונחים היו על השולחן.

היו שנים-עשר חתיכות למעיל וארבע חתיכות לחזייה והיו כיסויים של כיסים ודשים וכפתורים, כולם מסודרים יפה. טאפטה צהובה שנועדה לבטנה וחוט כדובדבן ללולאות הכפתורים. הכל היה מוכן למחר בבוקר, כדי לחבר ביחד לבגד, הכל מדוד ומספיק, פרט לפקעת אחת של חוט משי דובדבן.
החייט יצא החוצה, כי הוא לא לן בחנות שלו בלילה. הוא סגר את תריס החלון, נעל את הדלת ולקח איתו את המפתח. איש לא גר שם בלילה, מלבד עכברים חומים קטנים, ואלה יכלו להיכנס ולצאת גם ללא מפתחות!

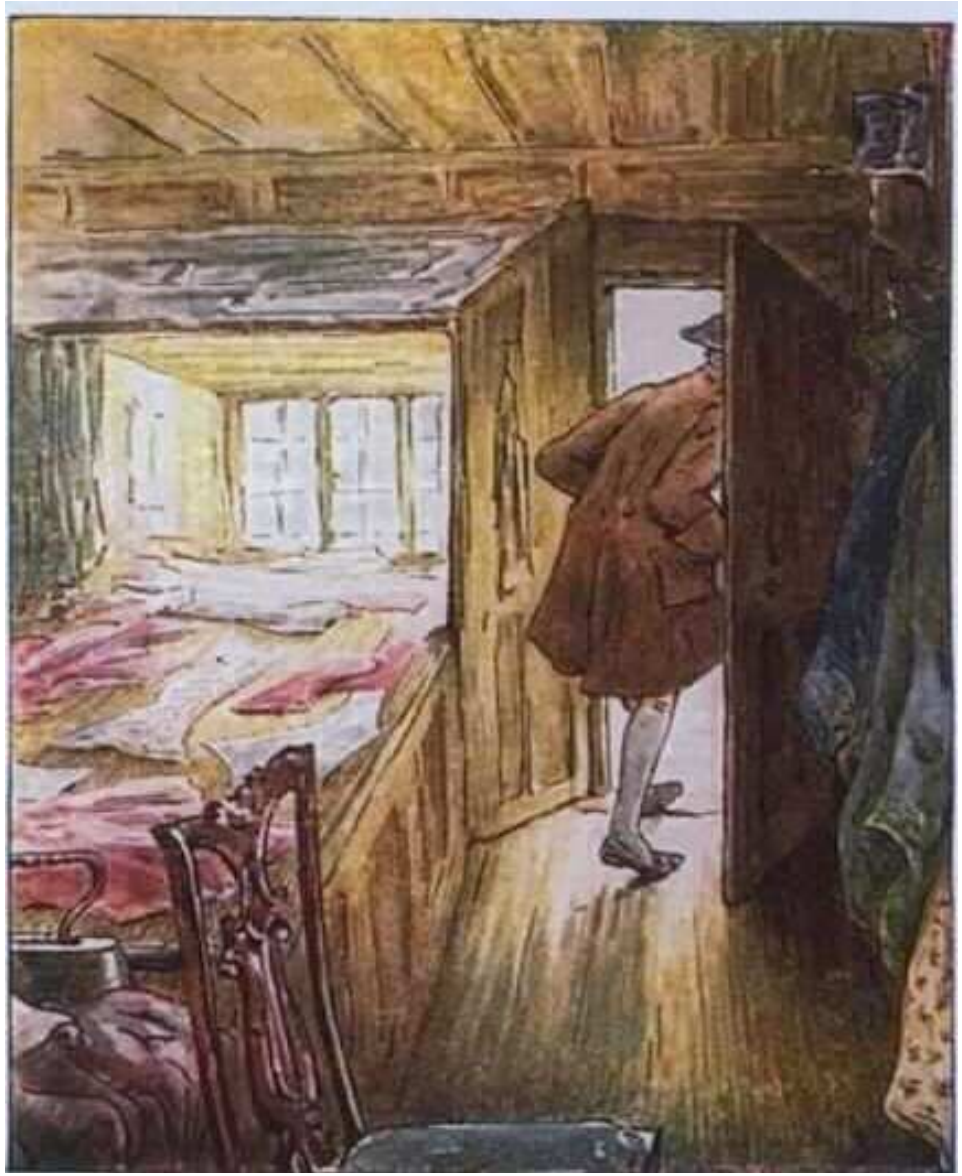

כי אחרי קירות העץ של הבתים הישנים בעיר גלוסטר יש מעברים ומדרגות ודלתות קטנות של עכברים. והעכברים רצים מבית לבית דרך המעברים הצרים האלה. הם יכולים לעבור את כל העיר בלי לצאת לרחוב בכלל.

אבל החייט יצא לרחוב ומשך את רגליו בשלג הביתה. הוא גר לא רחוק משם בבניין קולג', סמוך לכיכר קולג', ולמרות שהבית לא היה גדול, הרי שהחייט היה כל כך עני שיכול היה לשכור רק את המטבח.

הוא חי שם ביחד עם החתול שלו שקראו לו סימפקין. ביום, כשהחייט היה בעבודה, סימפקין נשאר בבית לבדו. הוא אהב עכברים, אבל לא כדי לתת להם בדים למעילים!

"מיאו?" אמר החתול כשהחייט נכנס הביתה, "מיאו?"
והחייט ענה "סימפקין, נרוויח כסף רב, אבל אני עייף עד מוות. קח את ארבע הפרוטות האחרונות שלנו, קח איתך כד וקנה לנו לחם בפרוטה אחת, חלב בשניה וכמה נקנקיות בשלישית. וסימפקין, בפרוטה האחרונה קנה כמה שרק אפשר של חוט משי דובדבן. אבל אל תאבד את המטבע האחרון כי אין לי כבר יותר כוח **ואין לי יותר חוט**!"

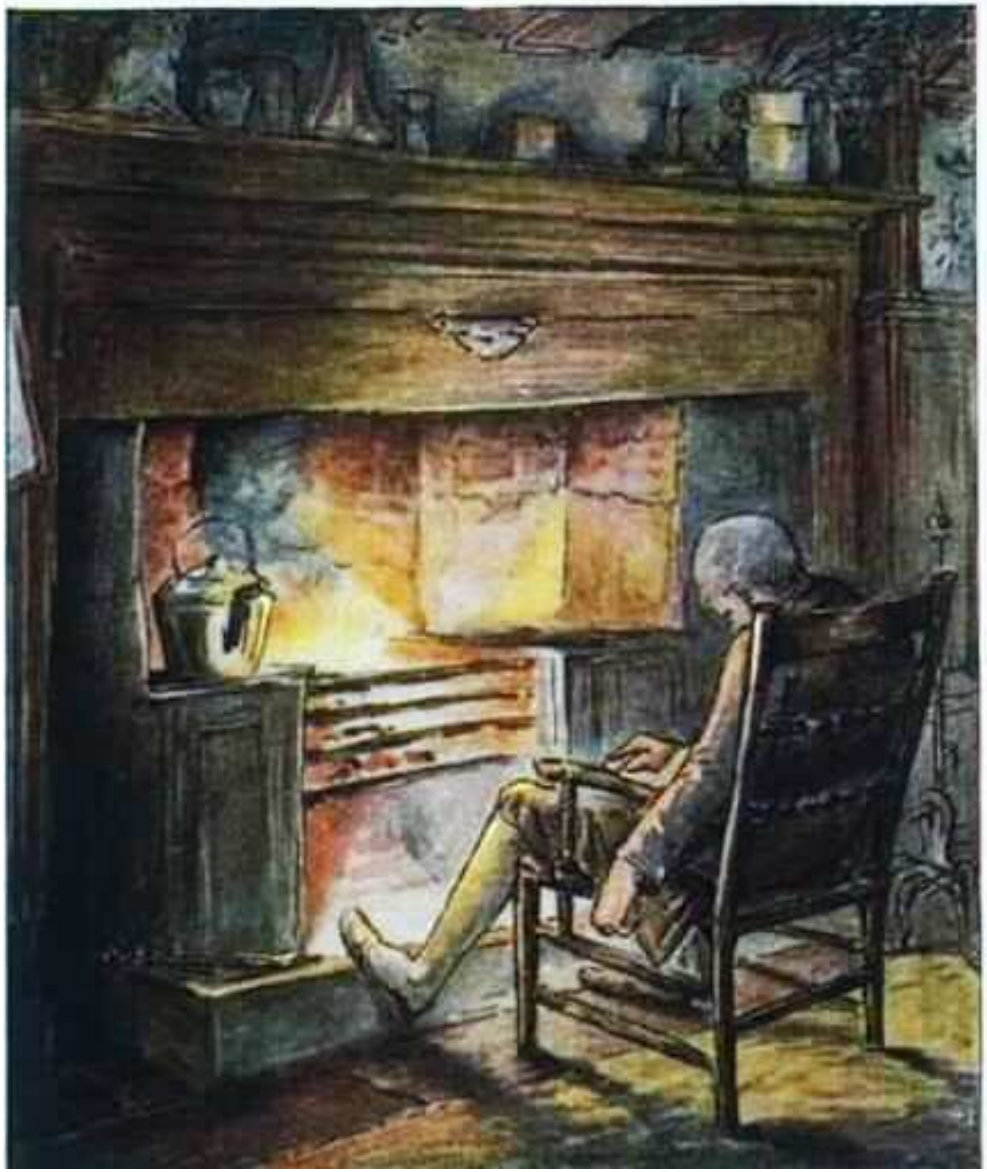

וסימפקין אמר שוב "מיאו!", לקח את המטבעות ויצא לרחוב החשוך. החייט היה עייף מאוד והרגיש חולה. הוא התיישב ליד התנור ודיבר אל עצמו על המעיל הנהדר.
"אני ארוויח הון. ראש העיר גלוסטר מתחתן בחג המולד בצהרים והוא הזמין מעיל וחזיה רקומה, עם בטנה מטאפטה צהובה. ויש לי מספיק טאפטה, אבל לא נשאר אלא קצת גזרים לרדידים לעכברים."

פתאום מהמזווה בצד שני של המטבח נשמעו קולות קטנים:

טיפ, טאפ, טיפ, טאפ, טיפ, טאפ.

"מה זה יכול להיות?" שאל את עצמו החייט מגלוסטר כשהוא קופץ מכיסאו. על המזווה עמדו צלחות, קומקומי חרסינה, כוסות וספלי תה. החייט עבר ועמד קרוב למזווה, הקשיב והביט דרך המשקפיים. ושוב מתחת לספל נשמע הצליל המוזר:

טיפ, טאפ, טיפ, טאפ, טיפ, טאפ.

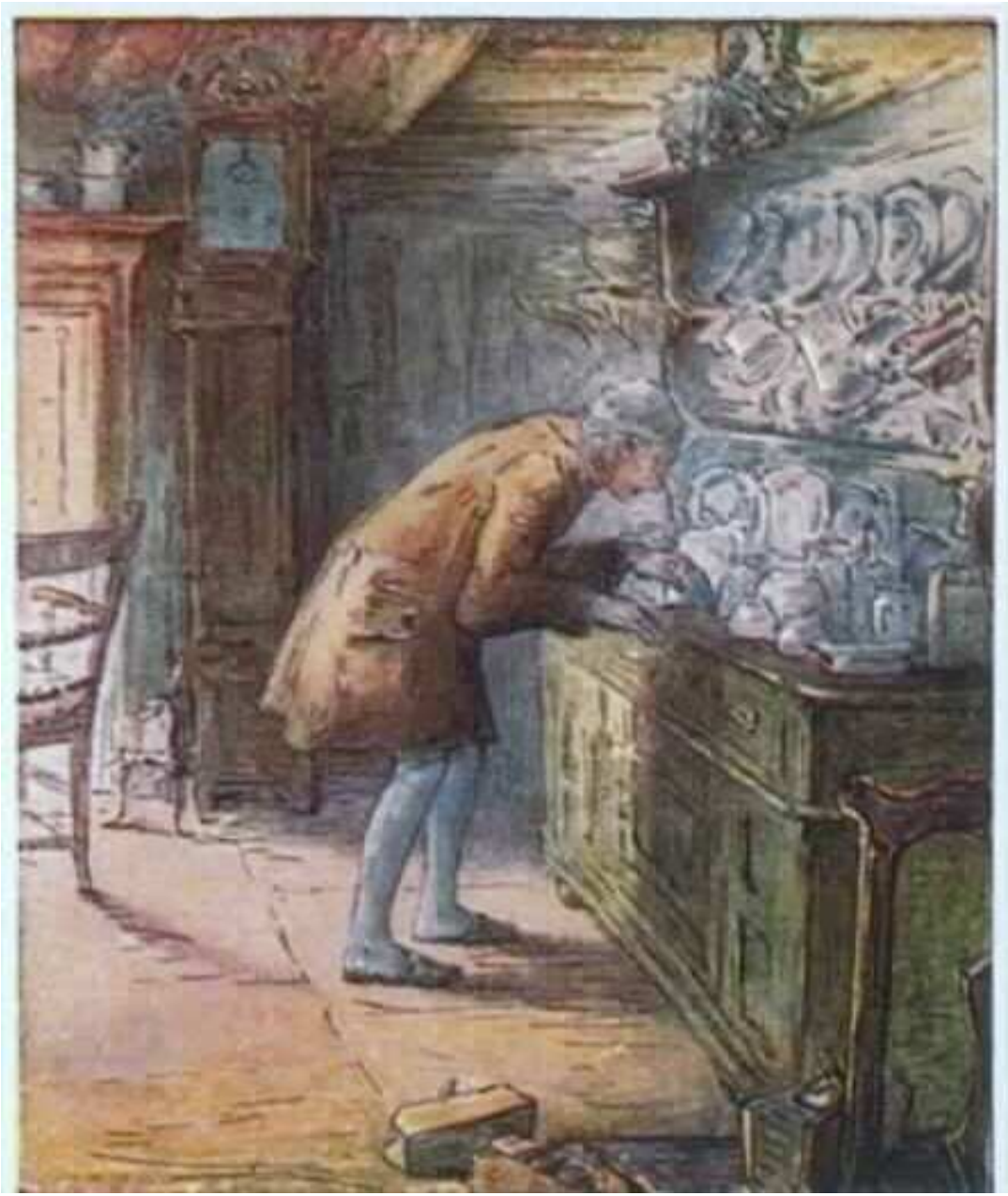

"זה מוזר מאוד" אמר החייט מגלוסטר והרים את הספל ההפוך. ומשם יצאה גברת עכברה, קדה לו קידה ומיד קפצה מהמזווה אל תחת לרצפה.
החייט חזר והתיישב ליד התנור, כשהוא מחמם את ידיו וממלמל לעצמו: "האם נהגתי נכון כשנתתי את הפרוטות האחרונות לסימפקין? עשרים ואחת לולאות כפתורים ממשי דובדבן!"
אבל שוב מכוון המזווה נשמעו הקולות הקטנים:
טיפ, טאפ, טיפ, טאפ, טיפ, טאפ.
"זה מוזר ביותר" אמר החייט מגלוסטר והפך ספל אחר.

משם יצא אדון עכבר וקד קידה לחייט!
ואז מכל המזווה נשמעה מקהלה של טפטופים, כולם ביחד ועונים זה לזה.
טיפ, טאפ, טיפ, טאפ, טיפ, טאפ.
ומתחת לכל הספלים והקערות וכוסות יצאו יותר ויותר עכברים קטנים וקפצו וירדו אל מתחת הרצפה.
החייט התיישב שוב ותהה "עשרים ואחת לולאות כפתורים ממשי דובדבן! וצריך לגמור את זה עד שבת בצהרים והיום יום רביעי. האם היה נכון לשחרר את כל העכברים האלה, שבוודאי שייכים לסימפקין?
ואי לי, אין לי יותר חוט משי דובדבן!"

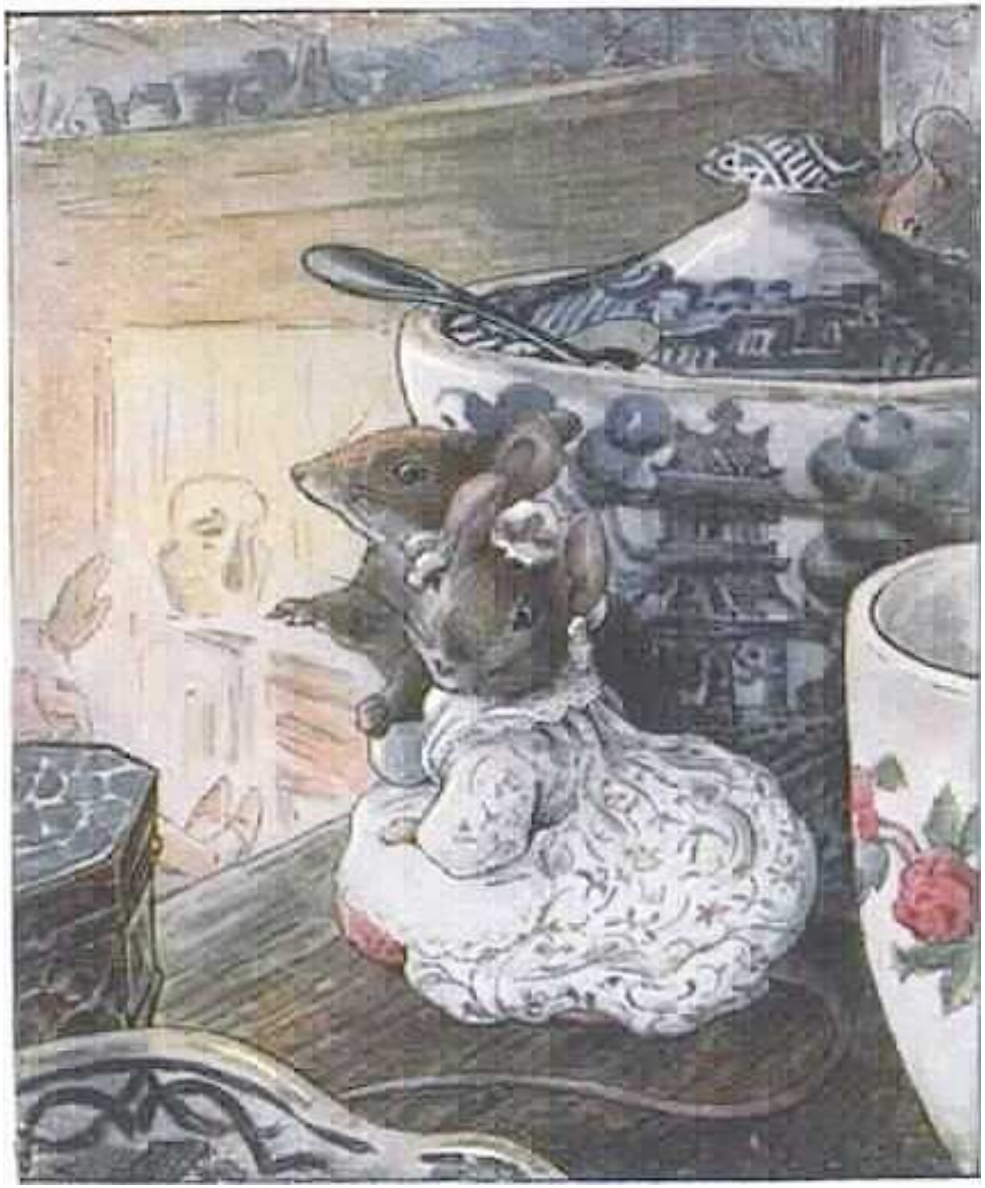

העכברים יצאו שוב החוצה והקשיבו לחייט. הם שמו לב לסיפור שלו על המעיל הנפלא. הם דיברו ביניהם על המשי ועל הרדידים לעכברים.
ואז כולם רצו ביחד דרך המעבר מתחת לרצפה, כשהם צועקים זה לזה. והם רצו מבית לבית
וכשסימפקין חזר עם כד החלב בבית החייט לא נשאר אף עכבר.

סימפקין פתח את הדלת וקפץ פנימה עם "גרר" רגזני, כי הוא שנא שלג, ועכשיו שלג מילא את אוזניו וכיסה את צווארו. הוא שם את הלחם והנקניק על המזווה ורחרח.
"סימפקין" אמר החייט "איפה **החוט**?"

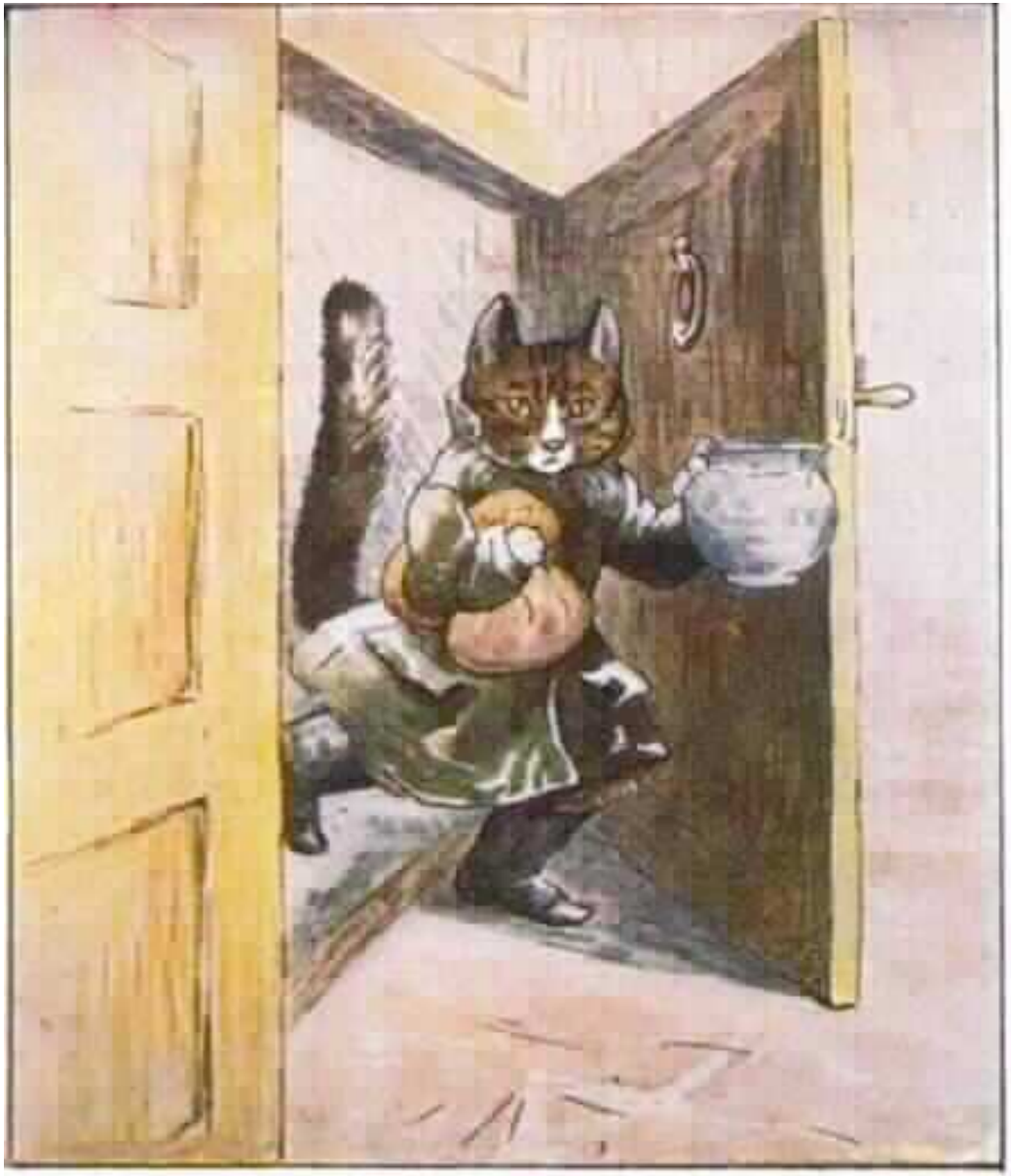

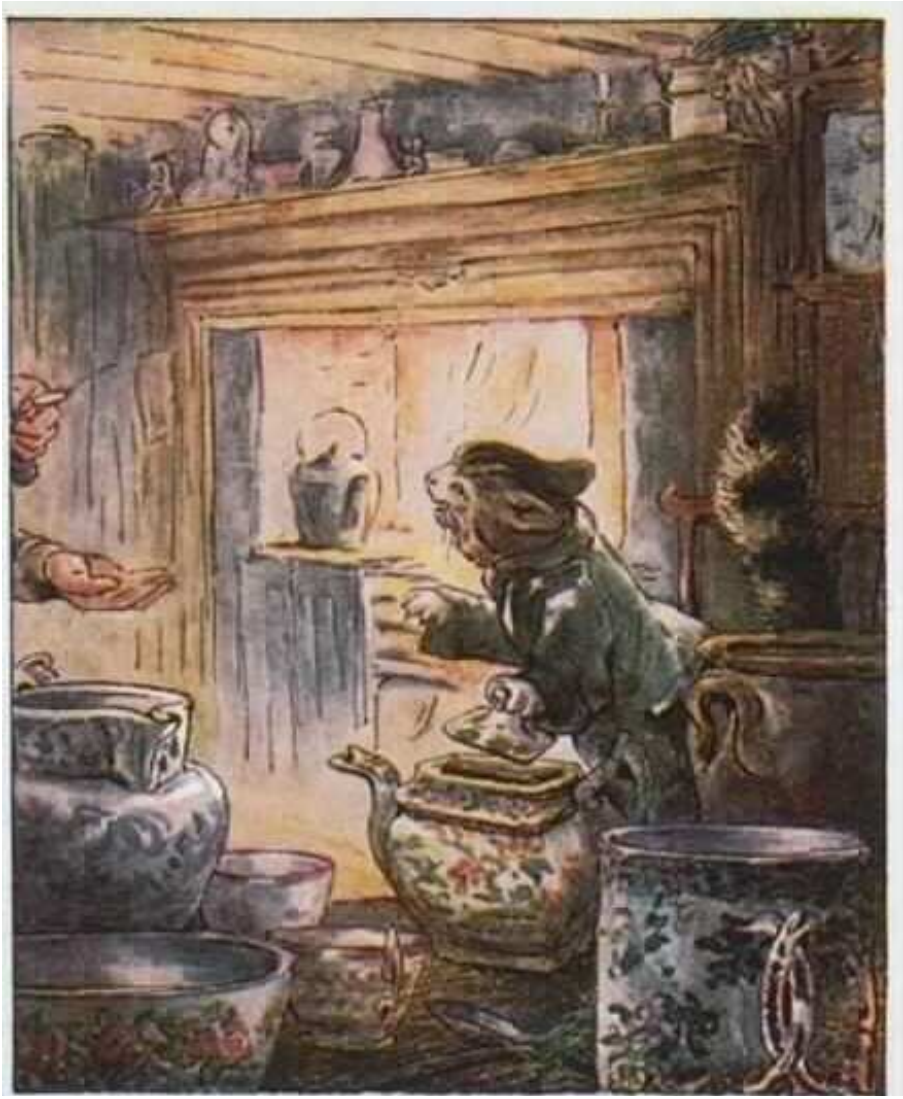

אבל סימפקין שם את כד החלב על המזווה והציץ בחשדנות מתחת לספלים. הוא ציפה לעכבר שמן לארוחת ערב!

"סימפקין" אמר שוב החייט "איפה **החוט?**"

אבל סימפקין הסתיר בחשאי חבילה קטנה בקנקן התה, ואז ירק ונהם על החייט. ואילו סימפקין יכול היה לדבר היה אומר "ואיפה **העכבר** שלי?"

"וי לי, הכל אבוד" אמר החייט מגלוסטר והלך לישון.

כל הלילה הזה סימפקין חיפש. הוא עבר את כל המטבח, הציץ למזווה ומתחת לרצפה ולתוך הקנקן בו הסתיר את פקעת החוטים, אך לשווא. הוא לא מצא אף עכבר.

בו בזמן שהחייט התגלגל ומלמל תוך שינה, סימפקין אמר "מיאוברר!" ועשה רעשים מוזרים, כפי שעושים חתולים בלילה.
החייט המסכן חלה מאוד והיה לו חום גבוה. הוא התגלגל במיטה, קדח וכל הזמן חזר "אין יותר חוט! אין יותר חוט!"
הוא קדח כך כל היום וגם למחרת. ומה קרה למעיל בצבע דובדבן?
בחנותו של החייט הבד הרקום, המשי והסטין מונחים היו על השולחן, גזורים למידה, ועשרים ואחת לולאות הכפתורים?
ומי יתפור אותם כשהתריס של החלון סגור והדלת נעולה?
אך זה הרי לא מפריע לעכברים הקטנים והחומים, שרצים דרך כל הבתים הישנים שבעיר גלוסטר!

בבוקר מדלתות הבתים יצאו אנשים לשוק, עברו בשלג וקנו אווזים ותרנגולי הודו ואפו עוגות לחג המולד. אך לחתול סימפקין ולחייט מגלוסטר איש לא יכין ארוחה.
החייט שכב שלושה ימים ושלוש לילות עד ערב חג המולד. היה כבר מאוחר בלילה. הירח עלה מעל הגגות והארובות. לא נראו אורות בחלונות ולא קול כלשהו בבתים. העיר גלוסטר ישנה כולה תחת מעטה שלג.
וסימפקין כל הזמן רצה את העכבר שלו, והוא ילל כשעמד ליד מיטתו של החייט.

אבל מספרים שבין ערב חג המולד והבוקר של יום המחרת כל החיות יכולות לדבר (אם כי מעטים מאוד יכולים לשמוע אותם או להבין מה הם אומרים).
כשהשעון על הכנסייה צלצל חצות נשמעה תשובה, כמו הד של הצלצול, וסימפקין שמע זאת. הוא יצא מדלת חדרו של החייט והלך בשלג.
מכל הארובות ומכל הגגות נשמעו אלף קולות שמחים ששרו שירי החג הישנים, כל השירים שאני מכירה וכאלה שאינני מכירה כלל.

תחילה התרנגולים השמיעו בקול רם:
"גברת צאי, אפי עוגות!"
"אוי לי, אוי" נאנח סימפקין.
ופתאום בעליית גג אחת נראו אורות ונשמעו קולות ריקודים, וחתולים עברו בדרך.
"וי לי, וי לי, כל חתולי גלוסטר, רק לא אני" אמר סימפקין.
תחת שולי הגגות נשמעו קולות של סנוניות וזרזירים ששרו על עוגות חג המולד, שחרורים התעוררו במגדל הפעמון, ולמרות שהיה זה אמצע לילה נשמעו זמירים ובולבולים ובאוויר נישאו קולות צפצוף וזמירת ציפורים.

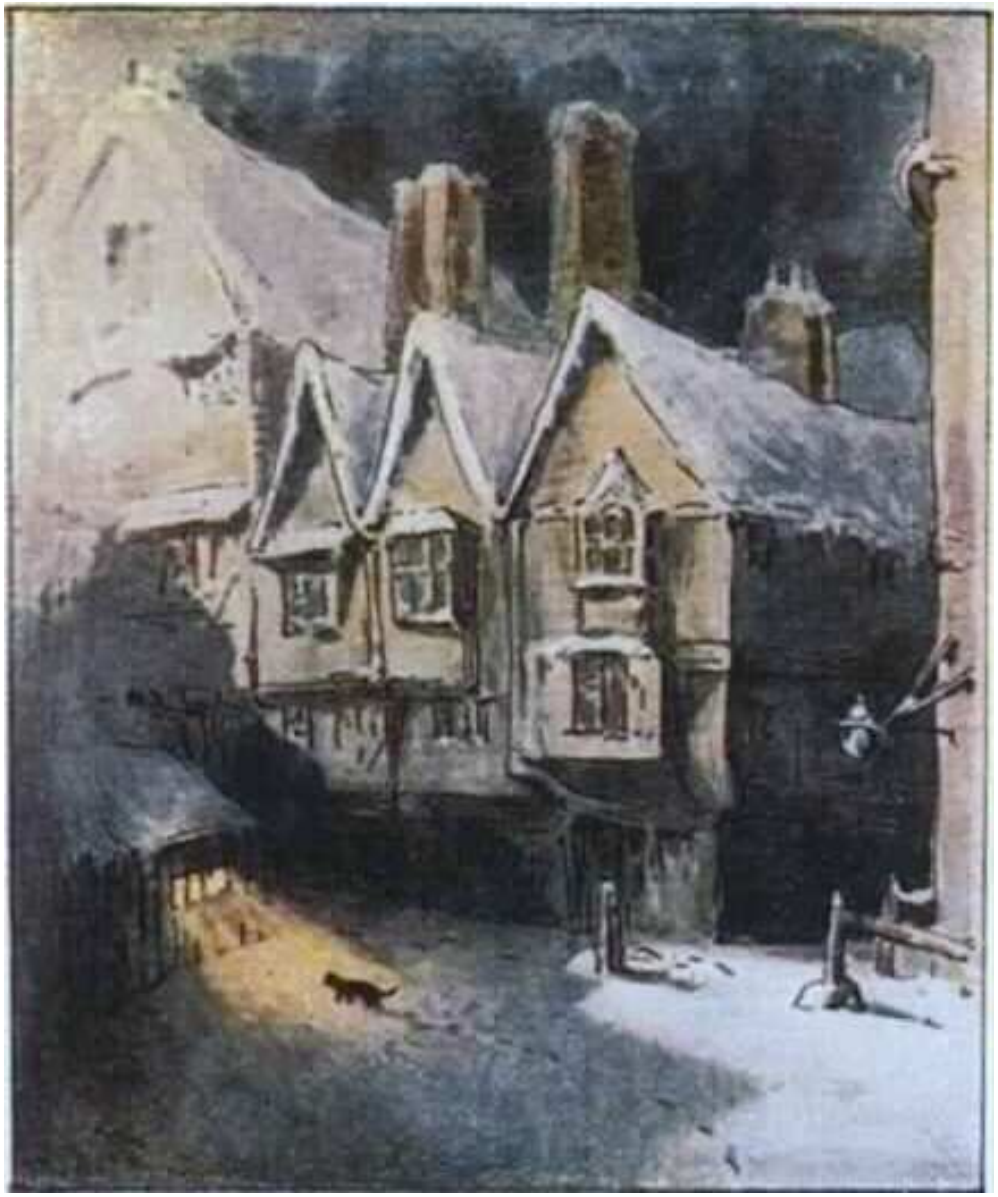

כל זה הרגיז עוד יותר את סימפקין הרעב.
במיוחד הרגיזו אותו קולות חדים שנשמעו מאחורי רשת. נראה לי שהיו אלה עטלפים, כי הקולות שלהם תמיד חדים אך חלשים מאוד, במיוחד כשהם מדברים בזמן של קור עז, כמו החייט מגלוסטר בשנתו.
הם אמרו דברים מוזרים כמו:
"בוזזז, בוזזז, הווום ביי.
בוזזז, בוזזז, הווום ביי."
סימפקין ניער בראשו כאילו נכנס לו זבוב לאוזן.

בחנות של החייט נראה זוהר מוזר וכשסימפקין הציץ, ראה שהיא מלאה נרות דולקים. נשמע גם צליל מספריים וקריעת חוטים, וקולות דקים של עכברים זמרו בשמחה:

"עשרים וארבעה חייטים
הלכו לתפוס חלזון
אבל האמיץ שביניהם
לא העז לגעת בזנבו.
החילזון הוציא קרניים
כמו פר מסוכן.
רוצו, רוצו חייטים
כי יתפוס אתכם."

ואחרי הפסקה קצרה נשמע שוב:

"נפה קמח של גבירתי
טחון אותו דק
הכניס לקליפת אגוז
תשאיר אותו שעה."

"מיאו, מיאו" קרא סימפקין ושרט בציפורניים את הדלת. אך המפתח היה תחת כרית של החייט, והוא לא יכול היה להיכנס.

העכברים רק צחקו וניסו שיר אחר:

"שלושה עכברים התחילו לטוות.
עבר חתול והציץ אליהם
מה אתם עושים יצורים קטנים?
עושים מעילים לגברים.
אולי אכנס ואעזור לכם?
לא, לא חתול, כי תזלול את ראשינו."

ושוב הם שרו:

וקניתי
פיפקין ופופקין,
וסליפקין וסלופקין,
ובאגורה האחרונה "

"על המזווה.." **הוסיף עכבר קטן אחד.**

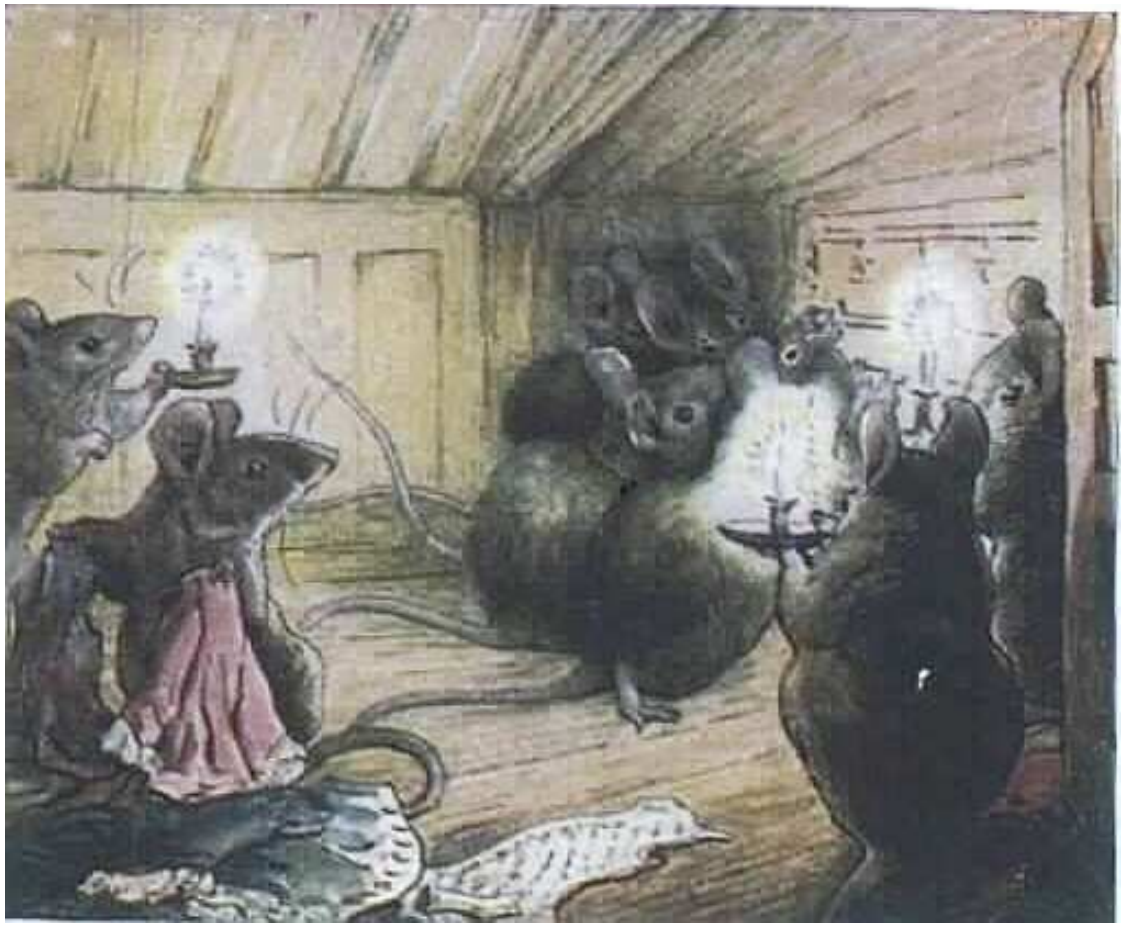

הם צלצלו באצבעונים לקצב השירה. זה מאוד לא מצא חן בעיניו של סימפקין והוא דפק בדלת וילל "מיאו, מיאו, קרררר.." על אדן החלון. אך פתאום כל העכברים קמו על רגליהם והתחילו לקרוא בקולות רועדים: "אין יותר חוט! אין חוט יותר!" והם סגרו את תריסי החלון, כדי שסימפקין לא יראה יותר.
אך הוא עדיין יכול היה לשמוע את צליל האצבעונים והקולות הקוראים
"אין יותר חוט!
"אין יותר חוט!"

סימפקין עזב את החנות והלך הביתה, אך שקל בדעתו. הוא ראה שהחייט ישן בשקט, כנראה כבר ללא חום. אזי הוא עלה על המזווה, הוציא את החבילה הקטנה מקנקן התה. הוא הביט באור הירח ופתאום הרגיש מבויש שנהג כל כך לא יפה לעומת טוב הלב של העכברים.

כשהחייט התעורר בבוקר הוא ראה פתאום על השמיכה שלו פקעת של חוט אדום כמו דובדבן, וליד המיטה עמד סימפקין מתחרט.

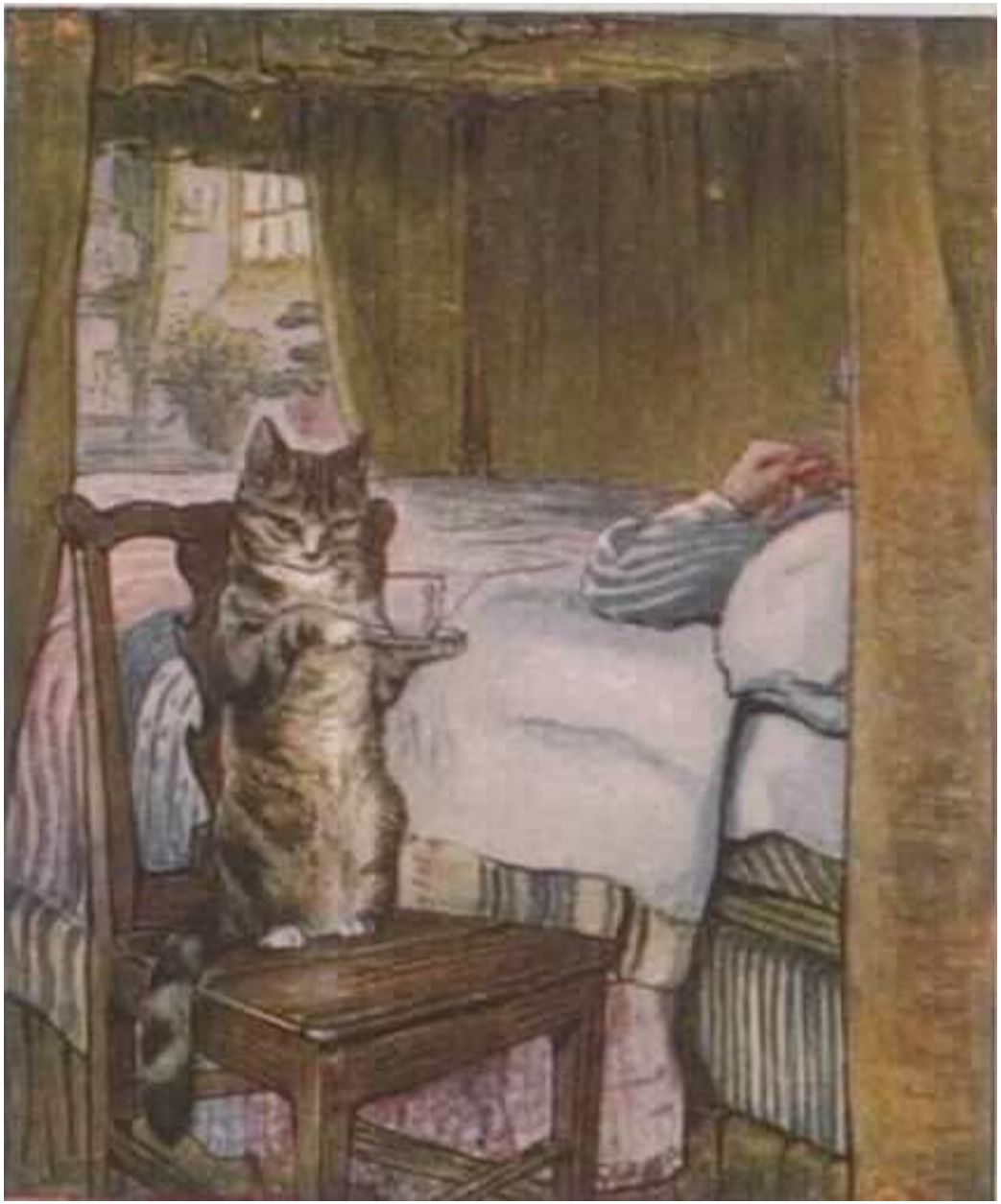

"הוי, אני עדיין עייף" אמר החייט מגלוסטר "אבל יש לי חוט!"
כשהוא יצא מביתו זרחה כבר השמש, הזרזירים צפצפו ליד הארובות והבולבולים שרו, אבל הם שרו כבר בקולות הרגילים שלהם ולא כמו קודם, בלילה.
"כן" אמר החייט "אמנם יש לי כבר חוט, אבל לא נשאר לי לא הכוח ולא הזמן כדי לגמור את המעיל. זה כבר בוקר חג המולד וראש העיר מתחתן בצוהריים! ומה עם המעיל בצבע דובדבן?"

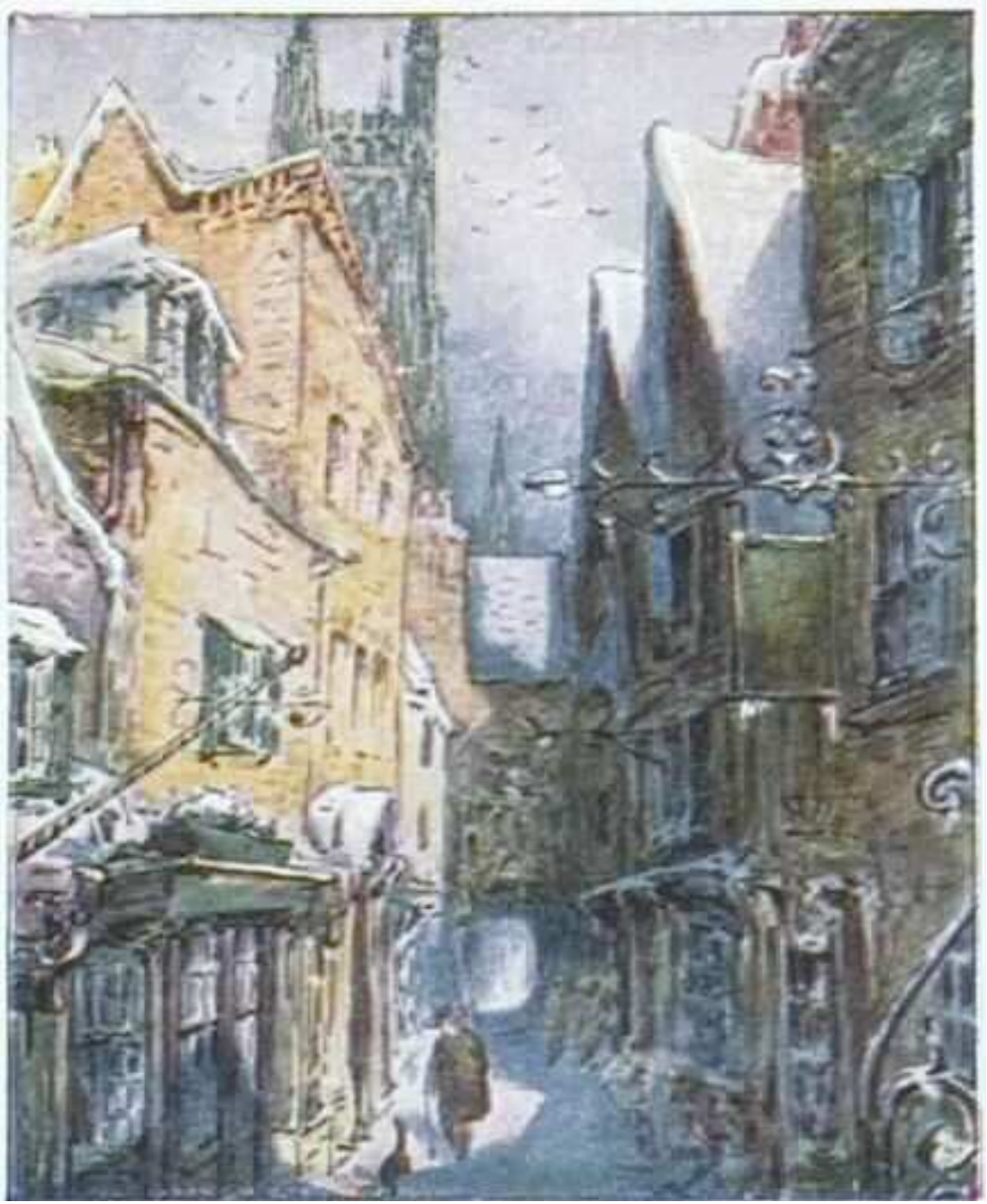

הוא פתח את דלת החנות וסימפקין רץ לפניו פנימה, כאילו מצפה לדבר מה.
אך לא היה אף אחד בפנים, אפילו לא עכבר קטן אחד!
הרצפה הייתה נקיה, לא נראו הקצוות של חוטים או גזרים של משי. אבל על השולחן.. וכאן השמיע החייט צעקת שמחה – שם איפה שהשאיר את הבד הגזור, מונח היה מעיל יפה ביותר, וחזיה רקומה ומקושטת, שראש העיר גלוסטר עוד לא ראה כמוהם.

על המעיל היו רקומים ורדים ושושנים והחזייה הייתה רקומה בפרגים ופרחי שדה. הכל היה גמור פרט ללולאת כפתור אחת. ובמקום הלולאה הייתה פיסת ניר קטנה ועליה כתוב בכתב זעיר:

אין יותר חוט
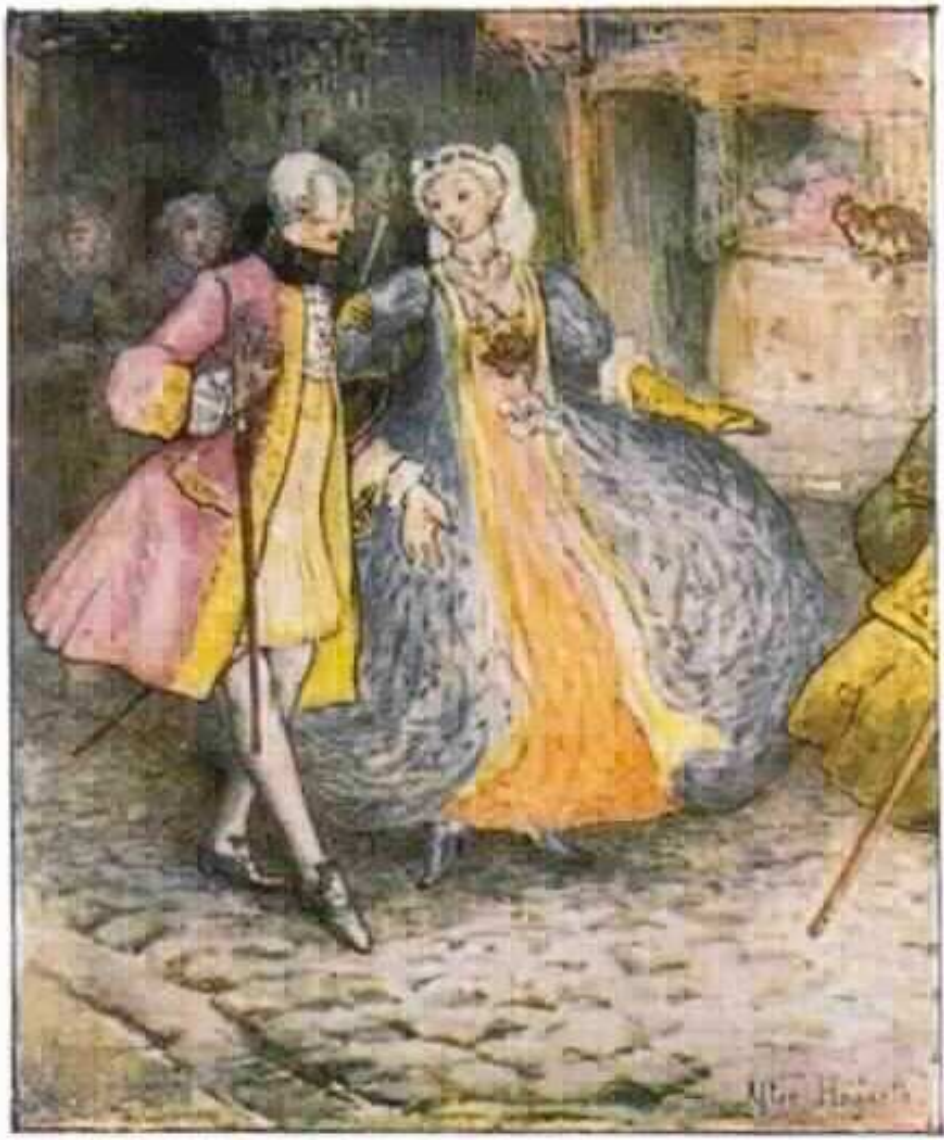
מרגע זה האיר מזל לחייט מגלוסטר. הוא התאושש והתעשר. הוא תפר מעילים וחזיות יפות ביותר לכל הסוחרים העשירים של גלוסטר ולכל האצילים מהסביבה.
מעולם לא ראו שרוולים רקומים כאלה וצווארונים המסולסלים כאלה, אבל לולאות הכפתורים היו היפות מכל.
התפרים של הלולאות היו כל כך עדינים, כה עדינים שקשה היה להאמין שידיו הזקנות של החייט יכלו לתפור כאלה. הם היו קטנים כל כך, קטנים כאילו היו עשויים על ידי עכברים קטנים!